

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck en een fataal compromis

Deel 8 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

1.

Daan van Houten, amper elf jaar oud, nam op een warme septemberochtend een moedig en toch ook wat ondeugend besluit. Met zijn klas had hij zojuist gymles gehad. Het was geen fijne herinnering. Als enige brildragende jongen van zijn groep had hij nauwelijks de kans gekregen mee te spelen, mee te doen met het plezier dat de andere kinderen aan het spel beleefden. Niemand schopte hem de bal toe.

Sinds zijn ouders verhuisden en hij op deze school belandde, had hij het er niet naar zijn zin. De kinderen waren anders... directer, brutaler. De niet-aflatende stroom opmerkingen over zijn uiterlijk deden fel pijn. Hoe vaak had hij gewenst dat ze in het dorp waren gebleven waar mama was geboren. Maar zijn andere mama, die hij moest aanspreken met moeder, wilde beslist naar een middelgrote stad, om te wonen in een deftig, monumentaal pand. Daan betaalde daarvoor een prijs.

Het ging zo niet langer. Hij wilde niet blijven, hij hoorde hier niet. Hij wilde weg.

Daan greep de kans omdat hij nodig naar het toilet moest. Tegen de tijd dat hij zijn handen had gewassen, waren de andere kinderen al naar het lokaal terug. Het was eenvoudig om weg te glippen. En hij wist dat mama een vrije ochtend had.

Moeder zou furieus zijn. Maar mama zou hem toch wel begrijpen? Was zij ook niet veel liever in het dorp gebleven?

Hij sprong op zijn fietsje en trapte zo hard hij kon van het schoolplein. Even meende hij iemand te horen roepen, maar hij negeerde die stem.

Het huis was maar enkele straten verder. Via de Spaarpotsteeg en de Met van Amerongensteeg bereikte hij de tuin. Hij liet zijn fietsje op het terras vallen en rende naar de deur. Niet op slot.

'Mama?'

Ze reageerde niet. Hij liep naar de lange gang en riep haar nog eens. Toen hoorde hij boven een gerucht. De douche.

Hij stormde de trap op. De deur naar de ouderslaapkamer stond open. Er lag iemand in het grote tweepersonsbed. Hij herkende

het golvende, kastanjebruine haar van zijn mama. Ze lag met de rug naar hem toe.

‘Mama?’

Ze kwam met een ruk half overeind. Haar ontblote borsten trilden kort. Met een verwilderde blik keek ze hem aan.

Maar het was mama helemaal niet. In haar bed lag een totaal onbekende vrouw.

‘Wie ben jij?’ riep zij geschrokken.

Daan reageerde verward, paniekerig. Hij wilde ineens weg, zo gauw mogelijk, om te ontsnappen aan de pulserende blik in de ogen van deze vrouw en de ongegane aanblik die haar lichaam bood. Er was hier iets heel erg mis, dat begreep hij wel. IJlings stommelde hij de trap af, vluchtte naar buiten en greep met beide handjes het stuur van zijn fietsje.

Op straat gekomen veroorzaakte hij bijna een botsing. De oude meneer Frijters sjokte midden op de weg achter zijn rollator. De heldere ogen in zijn gerimpelde gelaat keken Daan welwillend aan.

‘Vanwaar die haast, jongen?’ vroeg hij vriendelijk. ‘Je ziet eruit alsof je zojuist een spook hebt gezien.’

Daan knikte bleekjes. Misschien had hij dat ook wel.

2.

Regen droop over het glas. Staand bij het raam van de grote recherchekamer tuurde rechercheur Lucien de Klerck naar de troosteloze aanblik die Rotterdam bood op deze doorweekte januaridag. Beneden, op straat, passeerden enkel haastige voetgangers en fietsers in donkere regenkleding of weggedoken onder papaplu's. Zelfs de appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart die anders zo vrolijk kleurden, oogden nu somber en verlaten. Waar bleven de echte Hollandse winters, met een stevige ijsvloer op vaarten en plassen, rijp aan bomen en struiken, en een ijzige wind die door de

stad joeg en Rotterdammers deed huiveren in hun gewatteerde jassen? Hoe lang was het geleden dat hij de ijzers onderbond voor een tochtje op natuurijs? Een graadje vorst leek tegenwoordig al te veel gevraagd.

Hij draaide zich wat vermoeid om en sjokte terug naar zijn bureau. Zijn dienst was een halfuur geleden begonnen, maar het ontbrak hem nu al aan energie. Hij wist heel precies wat hem scheelde. Het was Ruben Klaver. De plek waar normaliter zijn trouwe vriend en collega zetelde, was leeg. Hij miste diens gezelschap en het onderling van gedachten wisselen. Waar bleef hij nou toch? Waarom reageerde hij niet op het appje dat hij hem had gestuurd?

Hij liet zich op zijn wieltsjesstoel zakken en zuchtte.

Ineens klarde zijn gezicht op toen de deur van de onderzoekkamer openzwaaide.

Met donkerblond haar dat nog droop, stapte Klaver naar binnen. Er lagen gezonde blossen op zijn wangen.

‘Daar ben je dan toch,’ sprak De Klerck verheugd.

Klaver grijnsde breed. ‘Je hebt me gemist?’

‘Reken maar. Hoe komt het?’

‘Dat ik zo laat ben?’

‘Ja.’

De jonge onderzoeker maakte een ongeduldig gebaar.

‘Mijn trein had sores. Plots kwamen we tot stilstand in de weilanden ter hoogte van Moordrecht. We konden niet vooruit, we konden niet achteruit. Na een halfuur kregen we te horen dat we moesten uitstappen om over te stappen op een gecharterde touringcar. Om bij de bus te komen, banjerden we door een zeiknat weiland.’

‘Je had kunnen bellen.’

‘Dat het wat later zou worden?’ Klaver haalde nonchalant de schouders op. ‘Ik heb er geen moment aan gedacht. Nadat we een kwartier op de NS hadden gemopperd, kwamen de gesprekken los.’ Hij grinnikte. ‘Je weet niet half hoe zo’n gemeenschappelijke tegenslag mensen bij elkaar brengt... verbreedert.’

De Klerck keek hem geamuseerd aan.

‘Gezellig?’

Klaver grijnsde.

‘Als op een schoolreisje.’

Hij wurmde zich uit zijn jas en hing die aan de kapstok. Met beide handen masseerde hij zijn haren achterover en sjokte naar het bureau van zijn leermeester.

‘Als je het niet erg vindt, hang ik mijn sokken achter je over de radiator. Ik sop nog steeds in m'n schoenen.’

De Klerck maakte een berustend gebaar.

‘Hoe was jouw weekend?’ vroeg Klaver terwijl hij hurkte.

‘Annie en ik waren zaterdag in Barendrecht.’

Klaver trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Dat is waar ook. Waren jullie niet uitgenodigd in een boekwinkel?’

‘Ja. We werden gastvrij ontvangen in de mooie boekhandel van Mark Snoek aan de Middenbaan. Er vond een presentatie plaats.’

‘Dat was toch voor een boek geschreven door een voormalig buurmeisje?’

‘Ja. Onze woonschepen lagen drie jaar geleden naast elkaar. Dat was nog in de Oude Haven.’

Op het gezicht van Klaver vertoonde zich een spottende grijns.

‘Dat is toch het twaalfjarige meisje waarover je toen je beklag deed... omdat ze jou haar manuscriptje wilde laten lezen, waar jij geen trek in had?’

De Klerck glimlachte vertederd bij de herinnering.*

‘Ze is nu drie jaar ouder. Schrijven zit haar in het bloed, hoe jong ze ook is.’

‘Dat boekje is een thriller over jou?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Een naamloze Rotterdamse speurder, herkenbaar aan zijn waxjas.’

Klaver grinnikte en gebaarde naar de waxjas die De Klerck over de rugleuning van zijn stoel had gedrapeerd.

‘Over jou, dus. En dat boekje zag dit weekend het levenslicht?’

‘Nee, dat kwam twee jaar geleden al uit. Ze besloot met dat personage niet verder te gaan.’

Klaver fronste zijn wenkbrauwen.

‘Waarom niet?’

* Zie *Rechercheur De Klerck en het duivelse spel*.

De Klerck maakte een onzeker gebaar.

‘Haar boekje werd door serieuze recensenten niet goed ontvangen. Ze vonden het ongeloofwaardig, niet van deze tijd, dat de hoofdpersoon gelukkig getrouwd was... geen drugsverslaafde kinderen had... zelfs niet eens een dementerende vader die altijd hetzelfde hoentje schildert.’

Klavers ogen twinkelden ondeugend.

‘Jij bent volkomen ongeloofwaardig, Lucien. Het leven van personages mag niet te gladjes verlopen. Af en toe moeten zij, eh...’ Met diepe denkrimpels zocht hij schijnbaar naar een passend voorbeeld. Hij kwam overeind om zijn natte sokken op te hangen.

‘In een trein met sores zitten?’ vulde De Klerck knipogend aan.

‘Ja, zoiets. Maar liever nog erger, dramatischer, zoals...’

De Klerck glimlachte.

‘Je weet niets te bedenken omdat je het veel te goed hebt. Dat is voor de heren recensenten niet acceptabel, Ruben. Je moet lijden... gruwelijk lijden, anders ben je niet realistisch... een personage met weinig diepgang. Bordkarton.’

Klaver trok een vies gezicht.

‘Bah, ik wil geen personage zijn. Trouwens, ik vind onze zaken al complex genoeg. Maar geen zorgen als je zo graag wilt lijden. Als de recherchekamer straks gaat geuren naar mijn sokken, krijg je het alsnog zwaar te...’

Hij werd onderbroken door het klagende geluid van een misthoorn.

Rechercheur De Klerck trok zijn bureaula open en diepte daaruit zijn smartphone op. Met een tik op het schermpje bracht hij de misthoorn tot zwijgen. Hij zette het toestel aan zijn oor.

‘Wat is het, Van Gessel?’

Hij luisterde aandachtig.

‘Goed,’ zei hij. ‘We gaan direct op pad.’

‘Was dat de wachtcommandant?’ vroeg Klaver na afloop.

‘Ja. Je mag je schoenen weer aantrekken, met of zonder sokken. We gaan naar de Overschiese Kleiweg. Daar... eh, hangt een lijk op een volkstuintcomplex.’

Ze reden via de Schiekade en het Schieplein. Ter hoogte van het Franciscus Gasthuis sloegen ze linksaf en doken onder het viaduct

naar de beklinkerde Overschiese Kleiweg. Eerst nadat ze de tuincomplexen Tuinderslust en Helpt Elkander waren gepasseerd, kwamen de wieken van molen de Speelman in zicht. Links strekte zich de luthof Jouw Paradijs uit. Een brede brug overkluisde een wetering. Een toegangshek met ijzeren spijlen en venijnige punten stond uitnodigend open.

Op deze kletsnatte maandag bood het parkeerterrein een bijna verlaten, troosteloze aanblik. Dicht bij een gebouwtje stonden drie auto's geparkeerd: een patrouillewagen, een vuilwitte Volkswagen en een mosterdkeurige cabrio met gesloten dak.

Een agente zat te schuilen in de patrouillewagen. Bij het zien van de twee rechercheurs, stapte ze uit en trippelde hen tegemoet. Voorzichtig omzeilde ze de plassen.

'De dode hangt in een van de tuintjes aan de Mezenlaan,' zei ze.

'Een misdrijf?'

De agente haalde de schouders weifelend op.

'Het lijkt zelfmoord door verhänging. Maar mijn collega is er allermïnst zeker van. Hij is bij het lijk gebleven.'

De Klerck trok de capuchon van zijn waxjas over zijn hoofd.

'Heb je de gegevens van het slachtoffer?'

'Nou... eh, nee. Het is een vrouw van naar schatting veertig jaar.'

De Klerck gebarde glimlachend naar de auto's.

'Misschien is zij de eigenaresse van de Volkswagen of de cabrio.'

De agente tikte met vier vingers tegen haar voorhoofd.

'Niet aan gedacht. Ik zal het meteen nakijken.'

Ze maakte aanstalten om naar de patrouillewagen terug te lopen.

De Klerck hield haar tegen.

'Vraag om assistentie. Aan de overzijde van de Kleiweg is een lange rij woningen. Zodra je weet welke auto van het slachtoffer is, wil ik dat er een buurtonderzoek wordt opgestart. Of men iets heeft gezien... hoe laat het slachtoffer arriveerde... of ze alleen was.'

Ze knikte.

'Komt in orde. Anders nog iets?'

De Rotterdamse speurder blikte naar links. Een man in een donker-groene regenjas school verderop onder de overkapping van een verenigingsgebouw.

De agente volgde De Klercks blik.

‘Dat is de secretaris van het bestuur,’ legde ze uit. ‘Hij vond haar.’
‘Goed. Zorg ervoor dat hij niet vertrekt. We willen hem aanstonds spreken. Maar eerst zullen we de plaats delict met een bezoekje... eh, vereren.’

Om de volkstuinten te bereiken, staken de beide rechercheurs een houten bruggetje over dat kraakte onder hun gewicht, om meteen daarna rechtsaf te slaan, de Spechtlaan in. Ze moesten in het westelijke deel zijn, waar de lanen de namen van vogels hadden gekregen.

Ze sloegen linksaf, de Mezenlaan in. Vijftig meter verderop banjerde een stevige diender op en neer. De Klerck herkende agent Appie de Waal aan zijn vriendelijke trekken. De regen leek de diender weinig te deren. Hij stapte op de beide speurders toe.

‘Het is een akelig gezicht,’ waarschuwde hij met zijn vriendelijke basstem.

‘Je dacht aan een misdrijf?’

Appie de Waal duwde een dikke onderlip naar voren.

‘Dat was mijn eerste gedachte.’ Hij klonk onzeker. ‘Ik ben natuurlijk geen rechercheur, maar... eh, ik dacht aan moord vanwege haar gezicht. Ik denk dat ze eerst is gewurgd en daarna opgeknoopt.’

‘Hoezo?’

‘Nou, eh... ik vond haar tong niet bij het beeld passen. Maar... eh, misschien kunnen jullie dat beter beoordelen.’

De Klerck knikte bemoedigend.

‘Laten we het maar eens bekijken.’

Door de uit de kluiten gewassen struiken was de dode enkel ter hoogte van het volkstuintje te zien. Appie de Waal had gelijk. Het was geen prettig gezicht. Een vrouw gekleed in een getailleerd mantelpakje hing aan een strop die diep in haar slanke hals was gedrongen. Het koord hing om de knoestige tak van een jonge wintereik en was vastgeknoopt aan een lagere tak.

De lichtgroene ogen van de vrouw waren wijd opengesperd in een ietwat opgezwollen gezicht. Haar tong stak een stukje naar buiten. Zelfs van een afstandje was volstrekt duidelijk dat medische hulp voor haar te laat kwam.

De wind bewoog het lichaam zachtjes heen en weer en liet de tak

kraken. Haar lange, kastanjebruine haar plakte op de rug. Regenwater droop over haar gezicht en trok een spoor van uitgelopen mascara over haar wangen. Druppels dropen van haar vingertoppen en de neuzen van haar pumps op de dikke grasmat eronder. De Klerck richtte zijn scherpe blik op haar neus. Het was een zogeheten Romeinse neus, met kenmerkende bult waar het neusbot uitstulpte.

Onder haar voeten lag een eenvoudige houten stoel met pitrieten zitting op z'n kant.

Een enkele oogopslag was voor De Klerck genoeg.

'Het is inderdaad moord,' zei hij toonloos.

'Vanwege de tong?' informeerde Appie de Waal.

'Niet alleen.' Hij gebaarde hoog. 'Let op de groenverkleuring van het touw. De tak ziet aan één zijde groen van de algen op de boom-schors. De dode is een strop om de hals gelegd en aan het touw opgetrokken. Het touw schuurde over de schors en die kleurde het groen.'

De agent glimlachte opgelucht.

'Ik heb er dus goed aan gedaan groot alarm te slaan.'

De Klerck klopte hem kameraadschappelijk op de schouder.

'Dat heb je zeker, Appie. Zijn de schouwarts en Forensische Opsporing al in aantocht?'

'Dokter Goldschmitz had eerst nog een klus in Blijdorp. Forensische Opsporing kan elk moment...'

De agent hoefde de zin niet af te maken. Vanaf de Spechtlaan naderden twee figuren.

Weggedoken in regenkleding was Jeanne Jonker alleen nog te herkennen aan de cameratas die ze aan haar schouder meezeulde. Aan haar zijde stapte Oscar Kamp met een gezicht als een oorworm.

'Wie is die knakker bij de ingang?' sprak hij geagiteerd. 'Hij zei dat we met ons bussie niet op het complex mogen. Hoe motten we onze apparatuur dan hiero krijgen? Het is verdikkeme honderden meters lopen. In deze vieze piesregen.'

De Klerck glimlachte.

'Die vriendelijke meneer is de secretaris van de tuinvereniging. Hij waarschuwde jou louter uit bezorgdheid. Dat houten bruggetje is niet op het gewicht van jullie bus berekend. Hij wilde voorkomen

dat jullie erdoor zakken en in de moddersloot eronder belanden.’

Oscar Kamp haalde ontnuchterd de schouders op.

‘Een keuze dus tussen vieze piesregen op m’n koppie of badderen in de modder én vieze piesregen op m’n koppie. Haar schijnt het helemaal niks meer uit te maken.’

Hij gebaarde lomp naar de dode.

‘Weet je al wie het is?’ vroeg Jeanne Jonker.

De Klerck schudde zijn hoofd.

‘Niet met zekerheid. Op het parkeerterrein staat een cabrio op naam van Monique Baars. Zij komt uit de Alblasserwaard.’

De forensisch fotografe fronste haar wenkbrauwen.

‘Als zij dit is, wat had zij hier dan in vredesnaam te zoeken? Of verhuuren ze hier ook al volkstuintjes aan mensen van ver buiten de stad?’

‘Dat is een vraag die de secretaris straks mag beantwoorden.’

Klaver trok aan zijn mouw.

‘Kunnen we hem niet beter eerst horen?’

De Klerck glimlachte.

‘Je bedoelt... waar er beschutting tegen de regen is?’

De jonge rechercheur glimlachte zwakjes.

‘Jouw jas heeft in elk geval nog een capuchon.’

Met zijn collega slenterde De Klerck naar het verenigingsgebouw waar de man in de donkergroene regenjas school.

‘U bent de secretaris?’

De man knikte.

‘Sinds enkele maanden,’ sprak hij schor.

Onder zijn donkergroene regenjas met capuchon droeg hij een verschoten spijkerbroek. In zijn hals had hij een tatoeage. Het stelde een hamer en sikkel voor.

De Klerck schatte de man op begin zestig.

‘Om te beginnen... hoe is uw naam?’

‘Mijn naam is Muurling,’ zei de secretaris traag. ‘Bart Muurling.’

‘Uit Rotterdam?’

‘De wijk Bergpolder. Moeten jullie mijn adres hebben?’

‘We zullen zo uw persoonsgegevens noteren. Allereerst... vertel ons hoe u uw ontdekking deed. Hoe laat arriveerde u?’